

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CZWARTA SEKCJA

SPRAWA CHYŻYŃSKI p. POLSCE

(Skarga nr 32287/09)

WYROK

STRASBURG

dnia 24 lipca 2012 r.

Wyrok stanie się prawomocny zgodnie z warunkami określonymi w artykule 44 § 2 Konwencji. Wyrok ten podlega korekcie wydawniczej przed jej opublikowaniem w ostatecznej wersji. -/-

W sprawie Chyżyński p. Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (czwarta sekcja), jako izba składająca się z następujących sędziów :

David Thór Björgvinsson, *przewodniczący*,

Lech Garlicki,

Päivi Hirvelä,

George Nicolaou,

Ledi Bianku,

Zdravka Kalaydjieva,

Nebojša Vučinić,

oraz Fatos Araci, *zastępca kanclerza sekcji*,

Obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 lipca 2012 r.,

wyduje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu : -/-

POSTĘPOWANIE -/-

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 32287/09) wniesionej w dniu 13 czerwca 2009 roku przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka na podstawie artykułu 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („Konwencja”) przez obywatela polskiego Pana Dariusza Chyżyńskiego („skarżący”). -/-

2. Skarżący był reprezentowany przez mecenasa W. Szewczyka, adwokata praktykującego w Gdańsku. Rząd polski („Rząd”) był reprezentowany przez jego pełnomocnika Pana J. Wołosiewicza, z Ministerstwa Spraw Zagranicznych. -/-

3. Skarżący zarzucił przewlekłość prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego oraz brak wymaganej w jego stanie zdrowia opieki medycznej w warunkach penitencjarnych. -/-

4. W dniu 9 lutego 2011 r. Przewodniczący podjął decyzję o powiadomieniu Rządu o wpłynięciu skargi. Nadto, na mocy artykułu 29 § 1 Konwencji przyjęto, że sprawa zostanie rozpatrzona w tym samym czasie zarówno, co do dopuszczalności jak i co do meritum. -/-

STAN FAKTYCZNY -/-**OKOLICZNOŚCI SPRAWY**

5. Skarżący urodził się w 1970 roku i jest osadzony w zakładzie karnym w Gdańsku. Odbywa karę 25 lat pozbawienia wolności orzeczoną wobec niego w 1988 roku. -/-

A. Postępowanie karne prowadzone przeciwko skarżącemu -/-

6. W dniu 26 września 2000 roku skarżący został oskarżony o dokonanie napadu rabunkowego.-/-

7. W dniu 18 lutego 2002 roku, do Sądu Rejonowego w Gdańsku został wniesiony akt oskarżenia przeciwko skarżącemu oraz jego współnikom. -/-

8. W latach 2002 – 2006 z różnych powodów odroczone szereg posiedzeń sądu, w tym z powodu niestawiennictwa skarżącego wynikającego z niedoprowadzenia go z zakładu karnego, czy też niestawiennictwa współników oraz świadków. Zgon asesora w listopadzie 2005 r. oraz wynikająca z tego faktu zmiana składu sędziowskiego spowodowały, że zaczęto prowadzić rozprawę sądową od początku. -/-

9. Wyrokiem z dnia 24 października 2006 roku skarżący został uznany winnym popełnienia zarzucanych mu czynów i skazany na 6 lat pozbawienia wolności. -/-

10. W związku z apelacją skarżącego, w dniu 24 kwietnia 2007 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku uchylił wyrok wydany w pierwszej instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.-/-

11. Posiedzenie sądu rejonowego przewidziane na 13 grudnia 2007 roku zostało odroczone z powodu niestawiennictwa jednego ze współoskarżonych, którego nie doprowadzono na rozprawę z miejsca osadzenia. Posiedzenia sądu odbyły się w dniach 4 lutego oraz 26 marca 2008 roku. Rozprawa sądowa została przeniesiona na 16 czerwca z powodu urlopu sędziego prowadzącego sprawę oraz z logistycznej niemożności przeprowadzenia tej rozprawy we wcześniejszym terminie. Posiedzenia przewidziane na 16 czerwca i 30 lipca 2008 r. zostały również odroczone w wyniku niestawiennictwem jednego z współoskarżonych, którego nie doprowadzono z zakładu karnego. Z tych samych powodów odwołano posiedzenie sądu przewidziane na 30 października 2008 roku. Z uwagi na niestawiennictwo jednego ze współoskarżonych oraz świadków rozprawa z 1 kwietnia 2009 roku została przeniesiona na 3 czerwca 2009 roku. Sąd przedsięwziął odpowiednie środki by wszystkie objęte postępowaniem osoby stawiły się na rozprawie. -/-

12. Sąd ukarał grzywną współoskarżonego oraz świadków, którzy nie stawili się na rozprawę w dniu 3 czerwca 2009 roku. Posiedzenie zostało przeniesione na dzień 14 września 2009 roku. -/-

13. W dniu 18 czerwca 2009 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił skargę skarżącego na przewlekłość postępowania, uznając, że opóźnienia nie wynikały z winy sądu prowadzącego sprawę lecz z powodu niestawiennictwa świadków oraz współoskarżonych oraz, w pewnym stopniu, ich adwokatów. Okoliczności takie jak przeprowadzenie rozprawy *de novo* w związku ze śmiercią asesora oraz z ponownym rozpoznaniem sprawy po uchyleniu wyroku sądu pierwszej instancji nie stanowiły „opóźnień” w rozumieniu ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do

rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Według sądu przeniesienia rozpraw, prowadzonych w regularnych odstępach czasu, były uzasadnione. -/-

14. Postępowanie jest w toku. -/-

B. Stan zdrowia skarżącego oraz zastosowana wobec niego opieka medyczna w warunkach penitencjarnych -/-

15. W 1996 roku skarżący doznał urazu kolana w czasie uprawiania zajęć sportowych i został poddany leczeniu w więziennym ambulatorium. Następnie został zbadany przez lekarza ortopeda oraz przepisano mu leczenie. W czasie badania lekarskiego skarżącego przeprowadzonego w 1997 roku stwierdzono uszkodzenie łąkotki prawego kolana, w związku z czym lekarz ortopeda zalecił leczenie operacyjne (artroskopię stawu kolanowego) w szpitalu przy zakładzie karnym w Warszawie. Operacja odbyła się we wrześniu 2003 roku, z uwagi na fakt, że skarżący nie chciał poddać się jej wcześniej. W 2004 roku, w czasie udzielonej mu przerwy w odbywaniu kary z powodu stanu zdrowia skarżący poddał się poza jednostką penitencjarną operacji rekonstrukcji więzadeł stawu kolanowego. W styczniu 2005 roku po upływie przerwy w odbywaniu kary został on ponownie osadzony. -/-

16. Prawdopodobnie w 2008 roku, skarżący doznał kolejnego urazu w wyniku, którego zostały uszkodzone więzadła stawu kolanowego. Od tego czasu ma on problemy z utrzymaniem stabilności i kuleje. Skarżący wskazał, że od czasu ostatniego urazu musiał znacząco ograniczyć aktywność fizyczną w celu uniknięcia następnej kontuzji, która mogłaby doprowadzić go do niepełnosprawności. Oświadczył, że jest ciągle narażony na ryzyko doznania takiego urazu, szczególnie w miejscach o śliskich podłogach jak toalety, łazienki czy schody. Mimo pogorszenia stanu zdrowia w wyniku ścierania się oraz mikrourazów kolana, które powstają w wyniku chodzenia, w więzieniu nie zapewniono mu odpowiedniej opieki medycznej. Opieka otrzymywana w zakładzie karnym ogranicza się do podawania środków przeciwbólowych oraz na wydawania mu stabilizatorów na kolano, które można nosić jedynie godzinę dziennie z uwagi na zaburzenia krążenia. Skarżący podniósł, że brak odpowiedniego leczenia powoduje u niego zanik mięśni (amiotrofię) w prawej nodze. Mimo, że służby penitencjarne przyznały, że w warunkach penitencjarnych nie ma możliwości przeprowadzenia niezbędnego w jego stanie zdrowia leczenia (to znaczy operacji rekonstrukcji więzadeł stawu kolanowego), to służby te oddały szereg składnych przez niego wniosków o umożliwienie przeprowadzenia takiego leczenia poza jednostką penitencjarną. -/-

17. Według Rządu, w grudniu 2007 roku, skarżący zgłaszał bóle kolana, na które podano mu środki przeciwbólowe i umówiono wizytę u lekarza ortopedy. Skarżącemu wykonano również prześwietlenie. Po stwierdzeniu

niestabilności rzepki kolanowej, lekarz ortopeda przekazał dokumentację medyczną skarżącego do szpitala więziennego w Warszawie. W dniu 30 maja 2008 roku, placówka ta poinformowała lekarza, że w warunkach penitencjarnych nie ma możliwości przeprowadzenia zabiegu rekonstrukcji więzadeł stawu kolanowego; zalecono przeprowadzenie badania przez placówkę medyczną, która wykonała poprzedni zabieg, a gdyby to okazało się niemożliwe, sugerowano prześwietlenie i ewentualną hospitalizację w celu dokonania dodatkowych badań w placówce w Warszawie. -/-

18. W wyniku badań przeprowadzonych w czerwcu i wrześniu 2008 roku, lekarz ortopeda z zakładu karnego Warszawa Mokotów stwierdził, że operacja kolana nie jest natychmiast potrzebna i może być przeprowadzona w późniejszym terminie. -/-

19. W dniu 15 września 2008 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił wniosek skarżącego o udzielenie przerwy w wykonaniu kary w celu poddania się operacji uzasadniając, że opieka medyczna w warunkach penitencjarnych jest wystarczająca do jego stanu zdrowia. -/-

20. W dniu 2 października 2008 roku z podobnych względów odrzucono wniosek skarżącego o udzielenie przepustki losowej ze względu na brak okoliczności uzasadniających jego pozytywne rozpatrzenie. Sędzia penitencjarny uznał, że skarżący może załatwić listownie formalności poprzedzające ewentualną operację. W szczególności, powinien on przekazać dokumentację medyczną do placówki medycznej, do której mógłby być przyjęty, aby następnie ustalić termin ewentualnego leczenia.

21. We wrześniu 2008 roku, administracja penitencjarna zaopatrzyła skarżącego w stabilizator kolana, lecz prawdopodobnie skarżący odmówił jego noszenia. -/-

22. Wnioski o podobnym charakterze jak wniosek oddalony w dniu 2 października, złożone przez skarżącego w dniach 29 października i 18 listopada 2008 roku, zostały odłożone *ad acta* z uwagi na brak nowych elementów w porównaniu z wnioskami już rozpatrzonymi przez sąd. -/-

23. Lekarz ortopeda, który zbadał skarżącego w styczniu 2009 roku uznał, że może on być operowany w późniejszym terminie, to jest po zakończeniu odbywania kary pozbawienia wolności w 2014 roku, gdyż stan jego zdrowia nie wymagał natychmiastowej interwencji chirurgicznej. -/-

24. Na podstawie zaświadczenia lekarskiego wystawionego w dniu 23 stycznia 2009 roku, stan zdrowia skarżącego nie wymagał leczenia poza jednostką penitencjarną. -/-

25. W dniu 9 marca 2009 roku, po badaniu przez lekarza chirurga, skarżącemu zalecono rehabilitację ruchową. -/-

26. W dniu 6 marca 2009 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił wniosek skarżącego o udzielenie przerwy w wykonaniu kary w celu poddania się operacji poza jednostką penitencjarną. W dniu 14 kwietnia 2009 roku postanowienie to zostało utrzymane w mocy przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku. Sądy odniosły się do opinii lekarza z dnia 23 marca

2009 roku, z której wynikało, że skarżący może być leczony w warunkach penitencjarnych. W opinii wskazano, że niestabilność kolana jest miernie nasiloną oraz że chory powinien poddać się operacji w trybie planowym. Nie kwestionując braku możliwości wykonania takiej operacji w szpitalu przy jednostce penitencjarnej, sądy uznały, że udzielenie przerwy w wykonaniu kary nie jest wskazane; zarówno badanie lekarskie skarżącego mające na celu ustalenie daty ewentualnej operacji oraz sam zabieg chirurgiczny mogą się odbyć, w razie takiej potrzeby, pod eskortą pracowników służby więziennej. W każdym razie, termin ewentualnej operacji nie został wyznaczony. -/-

27. W związku z wnioskiem skarżącego o umożliwienie przyjęcie go do szpitala publicznego w celu przeprowadzenia operacji, dyrektor zakładu karnego w Gdańsku poinformował go, że nie ma podstaw do udzielenia zgody w tym zakresie; zauważył on, że w oczekiwaniu na wizytę u lekarza ortopedy skarżący powinien kontynuować rehabilitację ruchową. -/-

28. W zaświadczeniach lekarskich wydanych przez ortopedę po zbadaniu skarżącego w maju, czerwcu i listopadzie 2009 roku nie stwierdzono pogorszenia jego stanu zdrowia. Z zaświadczenia wynikało, że operacja kolana może być przeprowadzona w późniejszym terminie. -/-

29. W dniu 9 czerwca 2009 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił wniosek skarżącego o warunkowe zwolnienie z odbycia reszty kary. -/-

30. W dniu 19 czerwca 2009 roku wniosek skarżącego o udzielenie przerwy w wykonaniu kary został oddalony z powodu, że był on w zasadzie taki sam jak wniosek oddalony w dniu 6 marca. W dniu 2 lipca 2009 roku, Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił zażalenie skarżącego. -/-

31. Skarżący wskazał, że w okresie do maja 2009 r. do sierpnia 2010 r. był sześć razy badany przez lekarza ortopedę. Badanie MRI (rezonansem magnetycznym) przeprowadzone w dniu 11 maja 2010 roku oraz następne badanie przez lekarza ortopedę potwierdziło brak stabilności prawego kolana. -/-

32. W dniach 16 czerwca oraz 16 września 2010 roku oddalono wnioski skarżącego o udzielenie przerwy w wykonaniu kary w celu poddania się badaniu lekarskiemu w placówce medycznej poza zakładem karnym i ustalenia terminu operacji. W uzasadnieniu podano, że w niedawno wydanym zaświadczeniu lekarskim stwierdzono, że może on być leczony w warunkach więziennych. Według lekarzy specjalistów, pod opieką których pozostawał skarżący, zabieg rekonstrukcji więzadeł stawu kolanowego, niemożliwy do wykonania w warunkach penitencjarnych, może być przeprowadzony w późniejszym terminie bez ryzyka pogorszenia jego stanu zdrowia. -/-

33. Adwokat skarżącego złożył zażalenie na postanowienie z dnia 16 września. Mecenas przedłożył zaświadczenie wydane przez lekarza ortopedę z placówki medycznej w Gdańsku, w którym wskazano, że przed poddaniem się operacji, skarżący powinien przejść badanie lekarskie

pozwalające na określenie charakteru ewentualnego leczenia; w przypadku gdyby operacja okazała się konieczna, można by ją przeprowadzić między 22 listopada a 3 grudnia 2010 roku. -/-

34. W dniu 17 listopada 2010 roku, Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił zażalenie. Sąd odwołał się do opinii lekarskiej z dnia 27 maja 2010 roku stwierdzającej, że skarżący może być leczony w warunkach penitencjarnych, bez zagrożenia dla jego życia lub zdrowia. Wyrażenie chęci poddania się leczeniu poza zakładem karny nie jest w aktualnym stanie rzeczy uzasadnieniem do udzielenia przerwy w wykonaniu kary. Zaświadczenie przedłożone przez adwokata skarżącego nie potwierdzało, że operacja jest niezbędna oraz, że musi być wykonana w trybie pilnym. Sąd apelacyjny zaznaczył, że zgoda na przerwę w wykonaniu kary mogłaby być udzielona po uprzednim ustaleniu terminu operacji skarżącego. -/-

35. W dniu 24 września 2010 roku, administracja służb penitencjarnych wyposażyła skarżącego w stabilizator, a specjalista w zakresie rehabilitacji ruchowej poinstruował go, jak go stosować. -/-

36. W czasie wizyty lekarskiej w dniu 22 października 2010 roku lekarz ortopeda zalecił skarżącemu poddanie się konsultacji neurologicznej ; miała ona miejsce w dniu 6 listopada 2010 roku. -/-

37. Adwokat skarżącego złożył do sądu apelacyjnego wniosek o ponowne rozpatrzenie kwestii rozstrzygniętej postanowieniem z dnia 17 listopada 2010 roku, powołując się na fakt wyznaczenia terminu operacji jego klienta. Pismem z dnia 16 grudnia 2010 roku adwokat skarżącego został poinformowany, że zaskarżone postanowienie pozostaje w mocy. -/-

38. Według Rządu, przynajmniej do marca 2011 roku nie wpłynęła żadna skarga skarżącego dotycząca jego stanu zdrowia. -/-

39. W zaświadczeniu lekarskim wydanym w dniu 18 czerwca 2011 roku po badaniu skarżącego lekarz z prywatnej placówki medycznej w Bydgoszczy stwierdził, że jest wskazane leczenie chirurgiczne. Leczenie to mogłoby być przeprowadzone po uzyskaniu uprzednio zgody placówki medycznej wybranej przez skarżącego oraz po uzyskaniu zgody na przerwę w odbywaniu kary. -/-

PRAWO

I. WNIOSEK RZĄDU O SKREŚLENIE SKARGI Z LISTY NA PODSTAWIE ARTYKUŁU 37 KONWENCJI -/-

40. W dniu 15 grudnia 2011 r. Rząd przedłożył Trybunałowi wniosek o skreślenie skargi z listy w zakresie dotyczącym czasu trwania postępowania prowadzonego przeciwko skarżącemu wraz z jednostronną deklaracją podobną do złożonej w sprawach *Tahsin Acar p. Turcji* ((pytanie

prejudycjalne) [WI], n° 26307/95, ETPCz 2003-VI) oraz *Haran p. Turcji* ((skreślenie skargi z listy nr 25754/94 z dnia 26 marca 2002 r.) oraz innych. Rząd zwrócił się z wnioskiem do Trybunału o skreślenie skargi z listy zgodnie z artykułem 37 § 1 c) Konwencji.

41. Po przeanalizowaniu treści jednostronnej deklaracji Trybunał uznał, że nie daje ona odpowiedniej podstawy do tego, aby Trybunał mógł stwierdzić, że poszanowanie praw człowieka zapewnione przez Konwencję nie wymaga by Trybunał kontynuował rozpoznanie tej sprawy (*a contrario*, *Spółka z o.o. Waza p. Polsce* (skreślenie skargi z listy), nr 11602/02, z dn. 26 czerwca 2007 r.). -/-

42. Oddała, zatem wniosek Rządu o skreślenie tej części skargi z listy na podstawie artykułu 37 § 1 c) Konwencji i w konsekwencji będzie kontynuować rozpoznanie dopuszczalności oraz meritum sprawy. -/-

II. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 6 § 1 KONWENCJI

43. Skarżący zarzuca, że czas trwania postępowania naruszył wymóg „rozsądnego terminu” w rozumieniu artykułu 6 § 1 Konwencji, który brzmi jak następuje: -/-

„Każdy ma prawo do rozpatrzenia jego sprawy (...) w rozsądnym terminie, przez sąd (...), przy rozstrzyganiu (...) o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko niemu sprawie karnej.”

44. Trybunał zauważył, że przedmiotowe postępowanie, które cały czas się toczy, było prowadzone w dwóch instancjach przez około jedenaście lat i osiem miesięcy. -/-

A. Dopuszczalność skargi

45. Trybunał stwierdza, że skarga nie może być uznana za oczywiście nieuzasadnioną w rozumieniu artykułu 35 § 3 Konwencji. W dalszej kolejności uważa, że nie jest również niedopuszczalna z jakichkolwiek innych przyczyn. Należy, zatem uznać ją za dopuszczalną. -/-

B. Meritum sprawy

46. Skarżący podniósł w przedstawionych uwagach, że długość przedmiotowego postępowania nie może zostać uznana za rozsądną. -/-

47. Trybunał przypomina, że rozsądna długość trwania postępowania powinna być oceniana w świetle okoliczności sprawy i z uwzględnieniem kryteriów ustalonych w orzecznictwie Trybunału, w szczególności stopnia złożoności sprawy, postępowania skarżącego i właściwych władz oraz wagi

postępowania dla skarżących (zob. pośród wielu innych, *Frydlender p. Francji* [WI], nr 30979/96, § 43, ETPC 2000-VII). -/-

48. Trybunał przypomina, że wielokrotnie rozpatrywał sprawy podnoszące podobne do przedmiotowej sprawy kwestie oraz, że stwierdził naruszenie artykułu 6 § 1 Konwencji (zob. wyż. cyt. *Frydlender*). -/-

49. Po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Trybunał uznaje, że Rząd nie przedstawił żadnego faktu czy argumentu, który mógłby prowadzić w przedmiotowej sprawie do odmiennego wniosku. Biorąc pod uwagę orzecznictwo w omawianym zakresie Trybunał stwierdził, że długość tego postępowania była nadmierna, i nie mieści się w granicach „rozsądnego terminu”. -/-

50. Doszło, zatem do naruszenia artykułu 6 § 1 Konwencji. -/-

III. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 3 KONWENCJI

51. Skarżący zarzucił, że jest poddany traktowaniu sprzecznemu z artykułem 3 Konwencji z powodu niewłaściwej w jego stanie zdrowia opieki medycznej w warunkach penitencjarnych. Skarżył się w szczególności, na odmowę sądów krajowych zawieszenia odbywania przez niego kary, mimo jego stanu zdrowia wymagającego zabiegu chirurgicznego poza jednostką penitencjarną. -/-

52. Rząd twierdził, że skarżący nie wyczerpał krajowych środków odwoławczych. Co do meritum, Rząd podniósł oczywiście nieuzasadniony charakter zarzutu, zważywszy na odpowiednią do jego stanu zdrowia opiekę w placówce medycznej w zakładzie karnym. Rząd zauważył, że opinie lekarskie potwierdzają, że stan zdrowia skarżącego nie wymagał pilnej interwencji medycznej. -/-

53. Skarżący odrzucił argumenty Rządu i podtrzymuje przedstawione zarzuty. -/-

54. Trybunał przypomina, że odbywająca karę osoba chora musi być umieszczona w warunkach zapewniających ochronę jej zdrowia, z uwzględnieniem powszechnie znanych i uzasadnionych ograniczeń związanych z osadzeniem. O ile nie można interpretować artykułu 3 Konwencji, jako ustanawiającego ogólny obowiązek zwolnienia osoby z aresztu z powodów zdrowotnych lub przeniesienia jej do zwykłego szpitala, nawet, jeśli cierpi na chorobę, która jest szczególnie uciążliwa w leczeniu (*Mouisel p. Francji* nr 67263/01, dn. 14 listopada 2002 r. § 40), to nakłada on na Państwo obowiązek ochrony integralności fizycznej osób pozbawionych wolności. -/-

55. Trybunał nie może wykluczyć, że w szczególnie trudnych warunkach, można znaleźć się w obliczu sytuacji, gdy względy prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości będą wymagały podjęcia działań o charakterze humanitarnym w celu ich rozwiązania (*Sakkopoulos p. Grecji*, nr 61828/00, § 38, dn. 15 stycznia 2004 r.).

56. Opieka medyczna w warunkach penitencjarnych powinna być odpowiednia, to znaczy na poziomie porównywalnym do opieki, jaką państwo jest zobowiązane zapewnić całemu społeczeństwu, ale nie oznacza to, że każdemu osadzonemu, w warunkach penitencjarnych jest zapewniony taki sam poziom opieki medycznej jak w najlepszym placówkach medycznych poza zakładem karnym (*Mirilashvili p. Rosji* (gr.), nr 6293/04, dn. 10 lipca 2007 r.). -/-

57. W przedmiotowej sprawie, Trybunał nie uznał za konieczne wypowiedzianie się w kwestii zarzutu niewyczerpania krajowych środków odwoławczych, gdyż tak czy inaczej skarga jest niedopuszczalna z innego powodu. Trybunał zauważył, że skarżący cierpi na niestabilność rzepki kolana spowodowanej urazami doznanymi w 1996 i 2008 roku. Trybunał zwrócił uwagę na opinię lekarską z dnia 23 marca 2009 roku, w której dolegliwości odczuwane skarżącego zostały uznane za miernie nasilone oraz na argumenty skarżącego na dyskomfort, z jakim się borykał z powodu problemów ze zdrowiem. Zakładając, że intensywność dolegliwości odczuwanych przez skarżącego osiągnęłaby wystarczający poziom by wchodzić w zakres artykułu 3 Konwencji, Trybunał zwrócił uwagę, że z dokumentacji medycznej wynika, że od szeregu lat korzysta on z opieki medycznej udzielanej mu przez penitencjarne służby medyczne. W ramach tej opieki, był on konsultowany przez lekarzy specjalistów, poddano go specjalistycznym badaniom i zabiegom, jak operacja przeprowadzona w 2003 roku, czy prześwietlenia. Trybunał zauważył również, że w penitencjarnych placówkach służby zdrowia skarżący korzysta z zabiegów rehabilitacji medycznej, jest leczony środkami farmakologicznymi oraz korzysta z pomocy medycznej. Informacje, jakimi dysponuje Trybunał, w szczególności dotyczące udzielenia w 2005 roku przerwy w odbywaniu kary z powodów zdrowotnych dowodzą, że skarżący zadawał sobie sprawę ze swoich problemów ze zdrowiem. -/-

58. Co do jakości opieki medycznej udzielanej skarżącemu w warunkach penitencjarnych, Trybunał odnotował, że nie dowiedziono, że opieka ta była nieodpowiednia. Nie zostało przy tym udowodnione, że stan zdrowia skarżącego uległ znaczącemu pogorszeniu na skutek odbywania kary pozbawienia wolności. Zaświadczenia lekarskie sporządzane w czasie okresowej oceny stanu zdrowia skarżącego poświadczają brak przeciwwskazań medycznych do kontynuacji leczenia w penitencjarnych placówkach zdrowia. Poza tym nigdy nie wydano opinii, która wskazywałaby, że nie da się pogodzić osadzenia skarżącego w zakładzie karnym ze stanem jego stanu zdrowia. -/-

59. Trybunał odnotowuje, że skarżący zarzuca, że był pozbawiony odpowiedniej opieki medycznej, uznając, że jedynym skutecznym leczeniem byłby zabieg chirurgiczny przeprowadzony poza zakładem karnym oraz, że tego mu odmówiono. Mimo, że wiadomo, że taki zabieg nie może być przeprowadzony w więziennym szpitalu, to opinie lekarzy

wskazują, że skarżący może się poddać temu leczeniu w późniejszym terminie bez ryzyka pogorszenia stanu zdrowia. Trybunał zauważył, że skarżący nie wykazał, że niezbędne formalności do spełnienia przed ewentualnym leczeniem poza jednostką penitencjarną nie mogłyby być przez niego dokonane w sposób zalecany przez władze (zob. § 20, powyżej). -/-

60. Tak jak już Trybunał stwierdził, niewłaściwe byłoby zastępowanie jego opinią postanowień sądów krajowych (*Sakkopoulos*, powyżej, § 44). Podniósł w tym względzie, że krajowe władze, na ogół, wywiązują się z obowiązku ochrony integralności fizycznej skarżącego, w szczególności, poprzez zapewnienie odpowiedniej opieki zdrowotnej (*Martinelli p. Włochom* (gr.), nr 22682/02, dn. 16 czerwca 2005 r.). -/-

61. W tych okolicznościach, po dokonaniu ogólnej oceny stanu faktycznego na podstawie przedłożonych dowodów Trybunał uznał, że sytuacja zdrowotna skarżącego (...) nie osiąga w przedmiotowej sprawie wagi wymaganej przez artykuł 3 Konwencji (*Corsaro p. Włochom* (gr.), nr 69135/01, dn. 6 listopada 2003r.). -/-

62. Wziąwszy powyższe pod uwagę, Trybunał orzekł, że skarga jest oczywiście nieuzasadniona na podstawie artykułu 35 §§ 3 i 4 i ją odrzuca.

IV. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI -/-

63. Artykuł 41 Konwencji stanowi, -/-

„Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie. „-/-

A. Szkoda -/-

64. Skarżący domagał się kwoty 10 000 euro (EUR) z tytułu doznanej szkody niemajątkowej z tytułu naruszenia artykułu 6 § 1 Konwencji. -/-

65. Trybunał uznał, że istnieją podstawy do przyznania skarżącemu kwoty 8 000 EUR z tytułu szkody niemajątkowej. -/-

B. Koszty i wydatki

66. Skarżący domagał się również 6 150 PLN (około 1 400 EUR) tytułem zwrotu kosztów i wydatków poniesionych przed Trybunałem, które stanowią honoraria wypłacone adwokatowi z tytułu postępowania w Strasburgu. Przedstawił fakturę potwierdzającą poniesione koszty. -/-

67. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, skarżący jest uprawniony do otrzymania zwrotu kosztów oraz wydatków w takim zakresie, w jakim wykazał, że były one rzeczywiście i konieczne poniesione, i były

uzasadnione, co do wysokości. W przedmiotowej sprawie oraz wzięwszy pod uwagę będące w jego posiadaniu dokumenty i wyżej wymienione kryteria, Trybunał uważa, że kwota 700 EUR jest rozsądną kwotą za postępowanie przez Trybunałem i przyznaje ją skarżącemu. -/-

C. Odsetki za zwłokę -/-

68. Trybunał uznaje za właściwe, że odsetki z tytułu zwłoki powinny zostać oparte na krańcowej stopie pożyczkowej Europejskiego Banku Centralnego, do której należy dodać trzy punkty procentowe. -/-

Z TYCH PRZYCZYN TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE, -/-

1. *Oddala* jednostronną deklarację Rządu dotyczącą zarzutu wniesionego na podstawie 6 § 1 Konwencji ;
2. *Uznaje* skargę za dopuszczalną, co do zarzutu dotyczącego artykułu 6 § 1 Konwencji oraz uznaje za niedopuszczalną w pozostałej części ; -/-
3. *Stwierdza*, że doszło do naruszenia artykułu 6 § 1 Konwencji ; -/-
4. *Stwierdza*
 - a) że pozwane Państwo winno wypłacić skarżącemu w ciągu trzech miesięcy od dnia, w którym wyrok stanie się prawomocny zgodnie z artykułem 44 § 2 Konwencji następujące kwoty, które będą przeliczone na walutę Państwa pozwanego po kursie z dnia zapłaty; -/-
 - i) 8 000 EUR (osiem tysięcy euro), powiększone o podatek, który może być pobrany z tytułu szkody niemajątkowej ;
 - ii) 700 EUR (siedmset euro) powiększone o podatek, który może być pobrany, z tytułu zwrotu kosztów i wydatków; -/-
 - b) że po upływie wyżej wspomnianego terminu do momentu zapłaty winny zostać wypłacone odsetki zwykłe według stopy procentowej równej krańcowej stopie Europejskiego Banku Centralnego stosowanej w tym okresie, powiększonej o trzy punkty procentowe; -/-
5. *Oddala* pozostałą część roszczenia skarżącej dotyczącego słusznego zadośćuczynienia. -/-

Sporządzono w języku francuskim i obwieszczono pisemnie w dniu 24 lipca 2012 roku, zgodnie z artykułem 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Fatos Aracı
Zastępca Kanclerza

David Thór Björgvinss
Przewodniczący